

[Knud Damgaard.]

lån for det byggeri, som har fået rentesikringstilsagn efter den 1. juli 1971. Gennemfører vi ikke dette, vil mange lejere få forhøjelser, som de ikke kan betale, og bortset fra de menneskelige trængsler vil det øge udlejningsvanskelighederne. For det byggeri, som har fået rentesikringstilsagn efter den 1. juli 1971, må der stræbes efter et lejniveau, som afstemmes med prisen på de lejligheder, der allerede har driftslån. Foretagne beregninger viser, at det vil koste 70-80 mill. kr. i 1974. Ministeren er selv opmærksom på, at pengene ikke strækker til; han lover at overveje at bruge normaliseringsbidragene over Landsbyggefonden til disse formål, og det skal vi ikke gøre indvendinger imod.

Regeringen nævner også, at kommunerne kan komme ind i billedet. Forskellen i politisk holdning hos kommunerne vil gøre det ineffektivt. Desuden er der kommuner, som vil få langt større forpligtelser end andre; det er f. eks. dem, hvis boligbyggeri er dele af en overordnet planlægning, hvad jeg synes man undertiden glemmer — dette, samtidig med at udlejningsvanskelighederne stiger med statens ulyst til at opfylde sin del af opgaverne i sådanne områder.

Vi takker altså regeringen for denne grads omvendelse, men vi håber under udvalgsarbejdet at finde frem til en bedre dækning af behovet, herunder de indeksregulerede indskud i byggeriet med indflytning fra 1966 til 1972; de seneste pristalsbevægelser gør størrelsen af disse indskud betænkeligt høje, selv målt med indskud i det nye byggeri.

Vi håber på, og vi vil arbejde for en løsning, som rigtigt lagt an kan give passende overgangsvilkår for en langsigtet boligløsning.

Kirsten Jacobsen (FP):

Dette lovforslag er et af de tydeligste beviser på, hvilken økonomisk svikmølle de almennyttige boligselskaber har bragt folkettinget i. I 1972 blev der ydet et midlertidigt statslån på 120 mill. kr., som skulle modvirke driftstabene ved de mange uudlejede lejligheder. Problemet opstod, fordi man lavede om, som man næsten altid gør, når man har indført en lov — enten op hæver

man den, eller man laver den om uden at tænke på konsekvenserne.

Genudlejningsforhøjelserne, som skulle have dækket disse driftstab, fjernede man, og så stod Landsbyggefonden i den situation: hvad skal vi så gøre? Så gik de bare til regeringen, og så fik de altså 120 mill. kr. Det skulle imidlertid kun gælde til udgangen af 1974. I april måned, et halvt år eller lidt mere før, står vi nu i den situation, som næsten alle andre boliglove også har sat os i, nemlig at nu kan det alligevel ikke lade sig gøre. Nu skal vi bare have 100 mill. kr. til, og den socialdemokratiske ordfører påpegede endog, at det var ikke engang nok. Jeg tror nok, man må til at gøre sig klart, at det kan altså ikke hjælpe noget bare fortsat at øse penge ud til noget, som overhovedet ikke hjælper en døjt.

Derfor må det være naturligt at spørge sig selv: hvorfor er det nu egentlig gået sådan? Det er det for det første, fordi man har ført en boligpolitik uden noget som helst system og uden nogen som helst målsætning. Man har lappet på nogle håbløse ordninger uden at gøre det mindste for at se i øjnene, hvad der egentlig er problemerne, og simpelt hen erkende, at det er systemet og planlægningen, det er galt med.

Vi har fremsat et forslag, som skulle hjælpe de sociale selskaber, men det skulle være til at hjælpe sig selv. Vi har stillet forslag om, at de skulle have fri adgang til at udstykke deres ejendomme og sælge dem som ejerlejligheder. Derved kunne de bringes i stand til at klare driften af de lejligheder, der er udlejet i den meget dyre del af den nyere boligmasse. Hvis man imidlertid ikke vil hjælpe sig selv, kan vi i mit parti ikke se nogen som helst anden løsning, end at slaget må gå sin gang for dem, som det ville have gået alle andre selskaber, der på denne uforvarselige og uanstændige måde havde ført en politik, som sætter dem i en situation, hvor de ikke kan gøre noget som helst andet end at komme rendende til regeringen og bede om 100 mill. kr. hvert andet år. Så må ejendommene gå på tvangsauktion, og så må de sælges til det beløb, de kan hjembringe. Og så må man lade selskaberne bygge det, de har råd til at bygge, og det, de kan leje ud, for det er jo mærkeligt, at samtidig med at